

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

28 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de către avocatul Vîrlan Ion în numele inculpatului, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017, în cauza penală privind-l pe

Pîntea Andrei XXXXXXXX, născut la xxxxxxxxxxxxxxxx, originar din r-nul XXXXXXXXX s. XXXXXXXXX, domiciliat r-nul XXXXX s. XXXXXXXX.

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 18.07.2016-16.01.2017
2. instanța de apel: 10.02.2017-29.03.2017
3. instanța de recurs: 26.05.2017 - 28.06.2017

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Criuleni din 16 ianuarie 2017, în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, Pîntea Andrei XXXXXXXX a fost recunoscut vinovat de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal și în temeiul art. 2 alin. (3) al Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016, absolvit de pedeapsa principală, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Potrivit sentinței, s-a constatat că Pîntea A., se învinuiește în aceea, că la data de 20 aprilie 2016, în jurul orei 11.30, conducând automobilul de model „Nissan Almera”, cu n/î XXXXXXXX, pe traseul central din s. Boșcana, r-nul Criuleni, cu o viteză de aproximativ 50-55 km/h, încălcând prevederile pct. 45 alin. (1), lit. a), b), c), d) și alin. (2), pct. 46 lit. c), pct. 47 alin. (1) lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, unde este stipulat, că conducătorul de vehicul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, să țină permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritatea în conducere ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, de situația rutieră care s-a exprimat prin aceea, că se deplasa pe un traseu central și carosabilul era umed și lunecos, iar spațiul de vizibilitate era

redus, deoarece era după ploaie și în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța la trafic, la fel conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita ce i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă vehiculele de rută oprite în stații, conducătorul automobilului nu a redus viteza sau chiar să oprească, reieșind din starea carosabilului și din faptul, că se deplasa la o distanță apropiată de trecerea de pietoni și stația de autobuse, acesta nu a stopat, dar a continuat deplasarea mai departe, în rezultatul cărui fapt cu partea din față stânga a automobilului a tamponat pietonul, Robul Ana XXXXXXX, născută la XXXXXXX, care traversa traseul în apropierea trecerii de pietoni, cauzându-i astfel vătămări corporale grave, după ce în scurt timp aceasta a decedat.

Acțiunile lui Pîntea A., au fost calificate în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, încălcarea regulilor de securitate a circulației mijloacelor de transport, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Procuror, prin care a solicitat casarea acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pîntea A. să fie recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare, cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani, cu încasarea de la inculpat a cheltuielilor judiciare pentru efectuarea expertizei în sumă de 68,77 lei.

În motivarea apelului declarat a invocat, că fapta comisă de către Pîntea A. s-a soldat cu decesul victimei, fapt care contravine prevederilor art. 9 a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016.

3.2 Avocatul Gratila L. în numele inculpatului, prin care a solicitat casarea parțială a acesteia, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pîntea A. să fie absolvit și de pedeapsa complementară, în baza actului de amnistie.

În motivarea apelului declarat a invocat:

- inculpatul a recunoscut integral învinuirea și recuperând prejudiciului material și moral cauzat prin infracțiune, a înaintat instanței de judecată cerere de examinare a cauzei în procedură simplificată, care a fost admisă. Inculpatul a săvârșit infracțiunea pentru prima dată, a contribuit activ la descoperirea acesteia, a recuperat prejudiciul succesului părții vătămate, se caracterizează pozitiv la locul de trai și se căiește sincer de cele comise;

- prima instanță corect a ajuns la concluzia că infracțiunea de care este învinuit inculpatul cade sub incidența art. 2 a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016, însă eronat a aplicat pedeapsa complementară sub formă de privare de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, pe când norma art. 14 din legea menționată indică, că se absolvă de pedeapsa complementară, cu excepția pedepsei cu

privarea de dreptul de a ocupa anumite funcții sau de a exercita anumită activitate, persoana în privința căreia se aplică prevederile art. 2-9 și 11.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017, a fost respins ca nefondat apelul declarat de avocatul Gratila L. în numele inculpatului și admis apelul procurorului, fiind casată sentința și pronunțată o nouă hotărâre potrivit modului stabilit pentru prima instanță, prin care Pîntea A. a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, la 3 ani închisoare cu executare în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, fiind încasat din contul lui Pîntea A. în beneficiul succesorului părții vătămate Costin O., prejudiciul moral în sumă de 80.000 lei. A fost admisă în principiu acțiunea civilă înaintată de succesorul părții vătămate Costin O., urmând ca asupra cuantumului despăgubirilor să se expună instanța de judecată în ordinea procedurii civile.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat, că Pîntea A., la data de 20 aprilie 2016, în jurul orei 11.30, conducând automobilul de model „Nissan Almera”, cu n/î XXXXXXXX, deplasându-se pe traseul central din s. Boșcana, r-nul Criuleni, cu o viteză de aproximativ 50-55 km/h, încălcând prevederile pct. 45 alin. (1), lit. a), b), c), d) și alin. (2), pct. 46 lit. c), pct. 47 alin. (1) lit. a) al Regulamentului Circulației Rutiere, aprobat prin Hotărârea Guvernului Republicii Moldova nr. 357 din 13 mai 2009, unde este stipulat, că conducătorul de vehicul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, să țină permanent seama de starea psihofiziologică ce influențează atenția și reacția, de dexteritatea în conducere ce i-ar permite să prevadă situațiile periculoase, de situația rutieră care s-a exprimat prin aceea, că se deplasa pe un traseu central și carosabilul era umed și lunecos, iar spațiul de vizibilitate era redus, deoarece era după ploaie și în cazul în care în limita vizibilității apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranța la trafic, la fel conducătorul de vehicul trebuie să manifeste prudență sporită și, în caz de necesitate, să reducă viteza până la limita ce i-ar garanta siguranța traficului sau chiar să oprească, în cazurile în care se deplasează pe lângă vehiculele de rută oprite în stații, conducătorul automobilului nu a redus viteza sau chiar să oprească, reieșind din starea carosabilului și din faptul, că se deplasa la o distanță apropiată de trecerea de pietoni și stația de autobuse, acesta nu a stopat, dar a continuat deplasarea mai departe, în rezultatul cărui fapt cu partea din față stânga a automobilului a tamponat pietonul Robul Ana XXXXXXX, născută la xxxxxxxx, care traversa traseul în apropierea trecerii de pietoni, cauzându-i astfel vătămări corporale grave, după ce în scurt timp a aceasta a decedat. Prin aceste acțiuni Pîntea A. a comis infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, încălcarea regulilor de securitate a circulației mijloacelor de transport, de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcare ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane.

Referitor la soluția primei instanțe cu referire la vinovăția inculpatului, instanța de apel, a notat că lipsesc careva dubii ce ar putea pune la îndoială învinuirea formulată, iar pronunțarea unei noi hotărâri, potrivit modului stabilit pentru prima

instanță este datorată faptului, că prima instanță a constatat fapta infracțională contrar unei sentințe de condamnare.

În continuare, instanța de apel a constatat ca fiind neîntemeiată soluția primei instanțe cu privire la aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 2 alin. (3) a Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016, în acest sens, absolvindu-l de pedeapsa principală.

În acest sens, instanța de apel a menționat că art. 9 a aceleși legi, stipulează că „se absolvă de executarea pedepsei stabilite persoana condamnată, până la data intrării în vigoare a prezentei legi, la pedeapsa cu închisoare pentru săvârșirea infracțiunii din imprudență, indiferent de termenul de pedeapsă stabilit sau executat, dacă fapta nu a cauzat decesul victimei”. Astfel, instanța de apel a constatat inaplicabilitatea Legii nr. 210, din 29 iulie 2016, privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței RM în privința inculpatului, deoarece acesta este învinuit de comiterea infracțiunii art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, individualizată prin „încălcarea regulilor de securitate a circulației mijloacelor de transport de către persoana care conduce mijlocul de transport, încălcarea ce a cauzat din imprudență decesul unei persoane”, adică soldată cu decesul lui Robul A.

La capitolul aplicării pedepsei, instanța de apel, analizând lipsa de împrejurări atenuante și agravante și conducându-se de alte împrejurări cum sunt recunoașterea de către inculpat a vinovăției, faptul că nu a fost anterior judecat, este căsătorit și are la întreținere doi copii minori, totodată având în vedere, că fapta de care se face vinovat inculpatul s-a soldat cu decesul unui copil minor, instanța de apel a conchis asupra necesității de a aplica față de inculpat pedeapsa în formă de închisoare pe un termen de 3 ani, care urmează a fi dispusă spre executare în penitenciar de tip deschis.

Totodată, instanța de apel a considerat necesar a aplica față de inculpat pedeapsa complementară, privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport, reieșind din necesitatea corectării și reeducării inculpatului, cât și întru conștientizarea de către acesta a conducerii unui mijloc de pericol social sporit.

În viziunea instanței de apel, cuantumul prejudiciului material solicitat de către succesorul părții vătămate Costin O., este unul neclar și urmează a fi concretizat, fapt care necesită amânarea procesului judiciar în continuare, pe o perioadă nedeterminată, astfel instanța de apel a admis în principiu acțiunea civilă în partea recuperării prejudiciului material, urmând ca succesorul părții vătămate, să se adreseze în instanța de judecată în ordinea acțiunii civile.

La fel, ce ține de pretențiile de ordin moral, instanța de apel a considerat echitabil și corect încasarea din contul inculpatului în beneficiul succesorelui părții vătămate Costin O., prejudiciul moral în sumă de 80.000 lei, sumă ce va fi una compensatorie suferințelor cauzate, drept urmare a pierderii unui membru al familiei.

Instanța de apel a mai reținut și faptul, că nu are suport faptic și juridic solicitarea procurorului privind compensarea cheltuielilor judiciare, pentru efectuarea expertizei, deoarece procurorul nu a înaintat o acțiune civilă în cadrul procesului penal, formulând cerințele corespunzătoare, limitându-se la invocarea circumstanțelor privind cheltuielile pentru efectuarea expertizei medico-legale nr. 84

din 20 aprilie 2016, privind constatarea motivelor decesului victimei Robul A. Totodată, cheltuielile pentru efectuarea expertizelor medico-legale privind constatarea motivelor decesului victimei Robul A., nu pot fi dispuse spre încasare din contul inculpatului, deoarece norma de drept prevede clar și explicit, că acestea se compensează din contul mijloacelor bugetului de stat, astfel fiind inadmisibilă încasarea cheltuielilor vizate din contul inculpatului.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recurs ordinar de către avocatul Vîrlan I. în numele inculpatului, prin care solicită casarea acesteia, cu rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărâri prin care să fie aplicate în privința inculpatului, prevederile art. 90 Cod penal.

În motivarea recursului invocă:

- instanța de apel nu a regăsit în speța dată careva circumstanțe atenuante, însă în cazul dat există circumstanțe atenuante și anume: săvârșirea pentru prima dată a unei infracțiuni mai puțin grave, prezența copiilor minori, preîntâmpinarea de către vinovat a urmărilor prejudiciabile ale infracțiunii săvârșite și repararea benevolă a pagubei, căința sinceră, contribuirea activă la descoperirea infracțiunii, starea gravă a sănătății inculpatului;

- cauza penală a fost examinată conform prevederilor art. 364¹ Cod de procedură penală, inculpatul în cadrul cercetării cauzei a declarat prin cerere scrisă că recunoaște vina integral, conform învinuirii formulate în rechizitoriu, ordonanței de punere sub învinuire și recunoaște probele administrate în faza de urmărire penală;

- este invalid de gr. I și are la întreținere 2 copii minori, iar din documentele medicale se confirmă starea sănătății inculpatului, care este grav bolnav;

- din sursele economice inexistente a încercat să repare benevol paguba pricinuită familiei victimei, prin înmânarea sumei de 13.000 lei;

- motivarea deciziei instanței de apel contrazice dispozitivului acesteia, dat fiind faptul, că în partea descriptivă este expusă necesitatea aplicării față de inculpatul „Cazacov Dmitri Xxxx”, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, pe când în dispozitivul deciziei pedeapsa dată a fost stabilită lui Pîntea A.;

- instanța de apel a aplicat o pedeapsă aspră și nu a examinat pe deplin circumstanțele cauzei.

În drept, recurentul își întemeiază recursul declarat în baza art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul a depus referință privind opinia sa asupra recursului declarat, solicitând de a respinge prezentul recurs ca inadmisibil, deoarece instanța de apel la stabilirea mărimii pedepsei a ținut cont de prevederile art. 61, 75 Cod penal, de gravitatea infracțiunii comise, de influența pedepsei aplicate asupra corectării și reeducării lui, stabilindu-i o pedeapsă sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, pedeapsă ce corespunde sancțiunii art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal. La fel, instanța de apel corect a admis acțiunea civilă înaintată de către succesorul părții vătămate, încasând prejudiciul moral în sumă de 80.000 lei.

8. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat, în raport cu materialele cauzei, Colegiul penal concluzionează inadmisibilitatea acestuia, din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs examinând admisibilitatea în principiu a recursului declarat împotriva hotărârii instanței de apel, fără citarea părților, este în drept să decidă inadmisibilitatea acestuia în cazul în care constată că argumentele invocate în recurs sânt vădit neîntemeiate.

Reieșind din conținutul recursului, avocatul invocă ca temei de casare a hotărârii instanței de apel, prevederile pct. 6) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, menționând anume, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, indicând la argumentarea acestui temei, că în partea descriptivă a deciziei este expusă necesitatea aplicării față de inculpatul „Cazacov Dmitri Xxxx”, pedeapsa sub formă de închisoare pe un termen de 3 ani, cu executare în penitenciar de tip deschis, pe când în dispozitiv, pedeapsa dată a fost stabilită lui Pîntea Andrei.

La acest capitol, instanța de recurs reține, că prin faptul indicării în partea descriptivă a deciziei, într-un singur loc, un alt nume, prenume și patronimic (f.d. 194) este admisă o eroare materială, care urmează a fi corectată printr-o încheiere a instanței de apel, conform prevederilor art. 249 Cod de procedură penală, din care considerent instanța de recurs reține, că nu este incident temeiului de casare invocat de recurent, „*motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii*”.

Tot din textul recursului se atestă, că autorul critică hotărârea instanței de apel, nefiind de acord cu individualizarea pedepsei stabilite și anume consideră că prezența unui șir de circumstanțe atenuante, permite aplicarea prevederilor art. 90 Cod penal. Astfel, ținând cont de argumentele invocate, Colegiul penal consideră, că recurentul, de fapt, semnalează temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 10) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală și anume *s-au aplicat pedepse individualizate contrar prevederilor legale*.

Din textul recursului, Colegiul atestă, că autorul nu contestă starea de fapt stabilită de către instanțele de fond și nici încadrarea juridică a acțiunilor inculpatului, din care considerente nu se va expune referitor la aceste aspecte, însă recurentul critică hotărârea adoptată numai referitor la neaplicarea suspendării condiționate a executării pedepsei cu închisoare în privința inculpatului, pe o perioadă de probațiune, conform art. 90 Cod penal.

Colegiul, consideră că temeiul pentru recurs semnalat de recurent nu este incident în prezenta cauză, iar instanța de apel și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor art. 61, 75 Cod penal la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei inculpatului, stabilite conform sancțiunii articolului imputat acestuia.

Prin urmare, în cazul săvârșirii unei infracțiuni instanța de judecată este singură în măsură să înfăptuiască nemijlocit acțiunea de individualizare a pedepsei pentru infractorul care a comis acea infracțiune, având deplina libertate de acțiune în vederea realizării acestei operațiuni, ținând seama de regulile și principiile prevăzute de Codul penal, la stabilirea felului, duratei ori a cuantumului pedepsei în cadrul operațiunii de individualizare a acesteia.

Conform principiului individualizării răspunderii penale și pedepsei penale, în coraport cu criteriile generale de individualizare a pedepsei prevăzute la art. 75 alin. (1) Cod penal, instanța de judecată aplică pedeapsă luând în considerare caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, motivul și scopul celor comise, persoana celui vinovat, caracterul și mărimea daunei prejudiciabile, circumstanțele ce atenuază sau agravează răspunderea, ținându-se cont de influența pedepsei aplicate asupra corectării vinovatului, precum și de condițiile de viață ale familiei acestuia.

Colegiul penal reține că inculpatul a fost trimis în judecată pentru săvârșirea infracțiunii prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, cauza fiind examinată în procedura judecării pe baza probelor administrate în faza de urmărire penală, în conformitate cu prevederile art. 364¹ Cod de procedură penală, în acest caz, trebuie luate în vedere, în egală măsură persoana inculpatului și respectiv, reeducarea și reintegrarea sa socială, cât și dimensiunea fenomenului infracțional, și așteptările societății față de mecanismul justiției penale, pentru a realiza o proporționalitate reală între aceste aspecte.

De menționat este acel fapt, că infracțiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, se clasifică conform art. 16 Cod penal, ca infracțiune gravă.

Sanctiunea art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, prevede pedeapsa închisorii de la 3 la 7 ani. În conformitate cu alin. (8) art. 364¹ Cod de procedură penală, prin reducerea limitelor minime și maxime de pedeapsă cu o treime, se stabilește noua limită minimă și maximă de pedeapsă sub formă de închisoare, care este de la 2 ani la 4 ani și 8 luni. Astfel, pedeapsa aplicată inculpatului de 3 ani închisoare, se încadrează în limitele sancțiunii normelor penale date, conform noilor limite stabilite.

Totodată, Colegiul notează că, instanțele de judecată trebuie să asigure aplicarea măsurilor aspre de pedeapsă față de persoanele adulte care au săvârșit infracțiuni grave, deosebit de grave și excepțional de grave.

La fel, Colegiul penal specifică că potrivit alin. (1) art. 90 Cod penal, *dacă, la stabilirea pedepsei cu închisoare pe un termen de cel mult 5 ani pentru infracțiunile săvârșite cu intenție și de cel mult 7 ani pentru infracțiunile săvârșite din imprudență, instanța de judecată, ținând cont de circumstanțele cauzei și de persoana celui vinovat, va ajunge la concluzia că nu este rațional ca acesta să execute pedeapsa stabilită, ea poate dispune suspendarea condiționată a executării pedepsei aplicate vinovatului, indicând numai decît în hotărâre motivele condamnării cu suspendare condiționată a executării pedepsei și perioada de probațiune.* Așadar, din conținutul normei enunțate, rezultă că instanța de judecată poate dispune suspendare condiționată a executării pedepsei, în caz că va considera necesar, adică din sensul acestei norme această prevedere poartă un caracter facultativ și nu unul imperativ.

În opinia Colegiului penal, la stabilirea pedepsei, instanța de apel a ținut cont de faptul că infracțiunea comisă de inculpat este una gravă comisă din imprudență, inculpatul anterior nu a fost judecat, este căsătorit și are la întreținere 2 copii minori. Prin urmare, această instanță, ținând cont și de prevederile art. 78 alin. (1) lit. a) Cod penal, în coraport cu dispozițiile art. 364¹ Cod de procedură penală a stabilit inculpatului pedeapsa cu închisoare prevăzută la articolul corespunzător din Partea specială a prezentului cod, aproape de limita minimă, reducând o treime din

pedeapsă. De asemenea, instanța de recurs remarcă, că circumstanțele atenuante - căința sinceră și recunoașterea vinei au atras incidența procedurii simplificate în baza art. 364¹ Cod de procedură penală, la cererea inculpatului, iar circumstanțele precum: săvârșirea pentru prima dată a infracțiunii și prezența a 2 copii minori la întreținere au avut ca efect aplicarea prevederilor art. 78 Cod penal, în cumul cu alte circumstanțe reținute de către instanța de apel. În consecință, circumstanțele atenuante sus menționate nu pot fi valorificate și ca circumstanțe atenuante pentru aplicarea art. 90 Cod penal, deoarece ar însemna că aceleași situații de drept să i se acorde o dublă valență juridică.

Așadar, Colegiul consideră, că instanța de apel just a conchis că nu sânt suficiente împrejurări pentru a aplica o pedeapsă condiționată cu suspendare conform art. 90 alin. (1) Cod penal, mai mult ca atât că fapta de care se face vinovat inculpatul s-a soldat cu decesul unui copil minor, la fel, Pîntea A. nu a recuperat integral prejudiciul material și moral cauzat prin infracțiune, din care considerent instanța de recurs respinge și argumentele apărătorului Vîrlan I. în numele inculpatului, precum că inculpatul a preîntâmpinat urmările prejudiciabile ale infracțiunii săvârșite și că a reparat benevol paguba.

Referitor la argumentul recurentului, precum că instanța de apel nu a ținut cont de starea gravă a sănătății inculpatului, Colegiul penal îl consideră insuficient în prezenta speță de a răsturna soluția instanței de apel, luând în considerație circumstanțele sus menționate.

Din atare considerente, instanța de recurs găsește neîntemeiate alegațiile titularului dreptului de recurs în partea solicitării aplicării prevederilor art. 90 Cod penal în privința inculpatului și constată, că concluzia instanței de apel, privitor la faptul că corijarea inculpatului este posibilă doar prin aplicarea față de Pîntea A. a pedepsei sub formă de închisoarea, cu executarea acesteia în penitenciar de tip deschis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani, este una corectă, motivată și întemeiată.

Respectiv, Colegiul penal opinează că argumentele punctate în cererea de recurs nu sunt incidente cauzei deferite judecății, iar instanța ierarhic inferioară și-a motivat just soluția adoptată, acordând deplină eficiență prevederilor din art. 61 și 75 Cod penal, la soluționarea chestiunii cu privire la individualizarea pedepsei în privința inculpatului, stabilindu-i o pedeapsă proporțională faptelor săvârșite.

În consecință, Colegiul penal consideră, că la caz, nu se constată vreun temei pentru aplicarea unei pedepse cu suspendarea executării acesteia în privința lui Pîntea A., iar pedeapsa, astfel cum a fost stabilită de către instanța de apel, răspunde atât principiului proporționalității, cât și scopului prevăzut în art. 61 alin. (2) Cod penal de restabilire a echității sociale, corectare a inculpatului, precum și de prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea acestuia, cât și a altor persoane.

Totodată, instanța de recurs reține, că instanța de apel just a constatat neîntemeiată soluția primei instanțe cu privire la aplicarea față de inculpat a prevederilor art. 2 Legii privind amnistia în legătură cu aniversarea a 25-a de la proclamarea independenței Republicii Moldova, nr. 210 din 29 iulie 2016.

Colegiul penal notează, că prevederile art. 10 alin. (1) lit. k) din Legea nr. 210, stipulează că amnistierea nu se aplică persoanei inculpate ce nu a reparat integral prejudiciul cauzat, prin infracțiunea pentru care este acuzată. Adică, căința activă trebuie manifestată în așa mod încât inculpatul să nu cadă sub incidența restricțiilor formulate de legislator în art. 10 lit. k) din Legea nr. 210. Față de cele ce preced, se impune concluzia că instanța urmează să verifice, dacă inculpatul a recuperat prejudiciul cauzat prin infracțiunea comisă, care include atât repararea prejudiciului material, cât și a celui moral, precum și cheltuielile de judecată, suportate de partea vătămată.

Astfel, Colegiul penal reține, că deși inculpatul Pîntea A., a recunoscut vina în comiterea infracțiunii incriminate, cauza fiind judecată în procedură simplificată pe baza probelor administrate la faza de urmărire penală, conform art. 364¹ Cod de procedură penală, ultimul nu a recuperat prejudiciul material și moral cauzat prin infracțiunea comisă.

Din considerentele menționate, Colegiul penal conchide, că în cauza dată nu și-au găsit confirmarea temeiurile de recurs la care face referire recurentul și nu sânt motive de a interveni în soluția adoptată, fiindcă hotărârea instanței de apel cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, iar pedeapsa aplicată inculpatului a fost individualizată potrivit legii.

9. În conformitate cu art. 432 alin. (1)-(2) pct. 4) CPP, Colegiul penal

D E C I D E:

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de către avocatul Vîrlan Ion în numele inculpatului, împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 29 martie 2017, în cauza penală privindu-l pe **Pîntea Andrei XXXXXXXXX**, ca fiind vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 13 iulie 2017.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie